

Arrest

nr. 220 621 van 30 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. HALABI
Veydtstraat 28
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF *loco* advocaat E. HALABI en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 1 mei 2017, verklaart er zich op 19 januari 2018 een eerste maal vluchteling.

1.2. Op 24 april 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek genomen omdat verzoeker zonder geldige reden niet aanwezig was op het persoonlijk onderhoud op 19 maart 2018. Op 1 juni 2018 besliste de commissaris-generaal tot weigering van de vraag tot heropening van het dossier zoals door verzoeker gevraagd via zijn advocaat op 25 mei 2018.

1.3. Op 6 augustus 2018 verklaart verzoeker zich een tweede maal vluchteling.

1.4. Op 26 november 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en soenniet te zijn. U bent geboren op 20 oktober 1985 in Dunyapur tehsil in het district Lodhran, provincie Punjab. U bent ongeschoold. U woonde aanvankelijk in uw dorp van herkomst Chak nummer 329WB in Dunyapur. Daarna woonde u een vijftiental jaar voor uw vertrek uit Pakistan in Saroki in Gujrat. U verkocht gedurende 14 of 15 jaar melk en verdiende daar goed uw brood mee. U verdiende voldoende om zowel uzelf te onderhouden als uw ouders en uw tante, bij wie u woonde in Saroki, financieel te ondersteunen.

Op een dag werd u onderweg naar uw werk tegengehouden door drie onbekenden. Ze vroegen u hoeveel u verdiende en u zei hen dat u goed geld verdiende. Ze boden u aan u een flink bedrag te betalen als u voor hen zou werken, zonder te zeggen wat voor werk u zou moeten doen. U weigerde en ging weg. Tien tot vijftien dagen later kwam u diezelfde mannen tegen, ze zeiden u opnieuw voor hen te werken. Toen u weigerde gaven ze u een klap. U ging meteen aan de politie vertellen over die mensen, maar de politieagenten zeiden dat ze niets konden doen. Tien tot vijftien dagen later kwam u opnieuw diezelfde mensen tegen. Ze sloegen u en namen foto's van u. Ze dreigden ermee u te doden als u hun aanbod niet aanvaardde en ze zeiden dat dit uw laatste kans was. Nadat ze weggegaan waren besprak u dit met uw familie en vrienden, die raadden u aan het land te verlaten. Een of twee dagen later keerde u terug naar uw dorp van herkomst. De laatste één of twee maanden voor uw vertrek uit Pakistan verbleef u in uw ouderlijk huis in Dunyapur. U werd éénmaal opgebeld door de onbekenden, ze bedreigden u, daarna veranderde u uw telefoonnummer. Een vriend van u regelde een smokkelaar. U reisde via Multan en Quetta naar Iran, vervolgens naar Turkije, Hongarije en onbekende landen om tenslotte na een reis van ongeveer anderhalf jaar in België aan te komen. Toen u in Hongarije was had u voor het eerst weer contact met uw familie en vernam u dat onbekenden jullie woning waren binnengevallen, naar u hadden gevraagd en uw vader en twee van uw broers geslagen hadden.

U verbleef in België in stations en u wist aanvankelijk niets over de asielprocedure. Een Pakistaan gaf u uiteindelijk onderdak, hij informeerde u over de asielprocedure en zei dat hij iemand met u zou meesturen om asiel aan te vragen. Enkele dagen later, op 6 of 7 augustus 2017, zo'n drie maanden na uw aankomst in België, hielp u een vriend een koelkast verplaatsen. De koelkast viel op u en u brak uw been. U werd geopereerd en verbleef enige tijd in het ziekenhuis, waardoor u pas op 19 januari 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming kon indienen.

Op 24 april 2018 nam het CGVS een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek omdat u afwezig was op het persoonlijk onderhoud van 19 maart 2018 zonder een geldige reden mee te delen om uw afwezigheid te rechtvaardigen binnen een termijn van vijftien dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud. Op 25 mei 2018 vroeg u via uw advocaat uw dossier te heropenen omdat u de oproepingsbrief niet ontvangen had. Op 1 juni 2018 nam het CGVS de beslissing van weigering tot heropening.

Zonder België verlaten te hebben diende u op 6 augustus een tweede verzoek om internationale bescherming in. U beriep zich op dezelfde problemen als bij uw eerste verzoek, met name de problemen met drie onbekenden. U verklaarde tevens dat u veel problemen hebt met uw been. Op 25 september 2018 werd uw tweede verzoek ontvankelijk verklaard door het CGVS.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u gedood te worden door de drie onbekenden. U verklaart tevens de kosten van uw medische behandeling in Pakistan niet te kunnen betalen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, een kopie van uw geboorteakte en een aantal medische documenten van België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en de door u neergelegde medische documenten blijkt immers dat u slecht te been bent door een beenbreuk, met krukken stapt en niet lang aan een stuk kan neerzitten.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Uw persoonlijk onderhoud werd in een lokaal op het gelijkvloers gehouden. Bij het begin van het persoonlijk onderhoud werd u geïnformeerd dat u tijdens het onderhoud wanneer u maar wou kon rechtstaan zonder hiervoor toestemming te vragen. U werd tevens geïnformeerd dat u op gelijk welk moment een pauze kon vragen als u last had van uw been of als u even wou rondlopen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u gedood te worden door de drie onbekende mannen die u herhaaldelijk benaderden. Uw vage en onaannemelijke verklaringen verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot uw vertrek en de personen die u vreest uiterst vaag zijn. Zo herinnert u zich niet wanneer u de drie onbekenden voor het eerst zag en hebt u geen enkel idee wie de drie onbekende personen zijn die u herhaaldelijk benaderden. U weet niets over die personen (CGVS, p. 7-8). Zo weet u niet wie ze zijn, waarom ze u tegenhielden en aanvielen, wat ze wilden van u, en had u hen nooit eerder gezien (CGVS, p. 7). De onbekenden zeiden niets over zichzelf, ze zeiden niet tot welke organisatie of bedrijf ze behoorden, ze vertelden u niets over het werk dat u voor hen zou moeten doen, ze zeiden niet hoeveel geld u precies zou verdienen of waar u zou werken (CGVS, p. 7). Het enige wat ze u vertelden was dat u moest meegaan met hen, dat ze u een aanzienlijke som geld zouden betalen en dat ze u later zouden informeren wat u zou moeten doen (CGVS, p. 7). U weet ook niet waarom deze personen precies u uitkozen om voor hen te werken (CGVS, p. 7). Het CGVS acht het weinig aannemelijk dat deze onbekenden, ongeacht de aard van samenwerking die ze wilden opstarten met u en de organisatie waartoe ze mogelijk behoorden, u wilden rekruteren zonder ook maar iets te vertellen over zichzelf, de organisatie die er achter zat, het werk dat u zou moeten doen of de reden waarom ze u uitkozen om mee samen te werken. De vaststelling dat u al bij de eerste ontmoeting aan de drie onbekenden vertelde dat u goed uw brood verdiende (CGVS, p. 5), waaruit meteen afgeleid kon worden dat uw interesse om een onbekende job te doen voor een onbekende som geld in opdracht van onbekende mensen wellicht klein was, maakt het des te onwaarschijnlijker dat de onbekenden noch bij de drie ontmoetingen noch bij het telefoongesprek enige informatie verstrekten met de bedoeling u te proberen overtuigen om toch op het aanbod tot samenwerking in te gaan. Uw vage verklaringen kunnen voorts niet verklaard worden door de door u beweerde geheugenproblemen. Gevraagd of u een medisch certificaat hebt dat aantoonde dat u geheugenproblemen hebt verklaarde u dat u geen ernstig mentaal probleem hebt dat u uw geheugen doet verliezen maar dat u door de pijn en stress ten gevolge van uw ongeval moeilijkheden hebt om dingen te herinneren (CGVS, p. 8). Hoewel het CGVS begrip heeft voor de situatie waarin u zich bevindt sinds uw ongeval in België volstaat uw blote bewering niet om geheugenproblemen aan te tonen, temeer daar uit het onderhoud blijkt dat u wel in staat bent op coherente wijze over uw verleden en gebeurtenissen te vertellen.

Ten tweede is het opmerkelijk dat de drie onbekenden nooit een poging ondernamen om u onder dwang mee te nemen. Hoewel u geen idee hebt waarom de onbekenden precies u uitkozen om het werk te doen, blijkt uit uw verklaringen dat ze absoluut met u wilden samenwerken, ze hielden u immers drie keer tegen met de vraag voor hen te werken. Hoewel u telkens weigerde op het aanbod in te gaan, en u bij de tweede ontmoeting een klap kreeg en bij de derde ontmoeting geslagen werd, uw foto genomen werd en bedreigd werd met de dood als u niet inging op het aanbod, namen de mannen u niet mee. Gevraagd waarom de onbekenden u niet meenamen bij de derde ontmoeting, verklaarde u dat ze toen zeiden dat ze u de volgende keer zouden meenemen (CGVS, p. 7). Dit houdt echter geen steek. Als deze mannen absoluut wilden dat u met hen zou samenwerken en u met de dood bedreigden als u deze samenwerking nogmaals zou weigeren, dan is het niet aannemelijk dat ze op dat moment niet de kans grepen om u mee te nemen. Door u te laten gaan gaven ze u immers de kans om te ontsnappen.

Ten derde dient opgemerkt te worden dat u uw verklaringen dat u en uw familie naar de politie gingen niet kan staven aan de hand van documenten. Uw verklaring dat u en uw familie geen documenten kregen omdat er geen klacht kan ingediend worden tegen onbekenden (CGVS, p. 6) overtuigt niet. Toen u erop gewezen werd dat het vaak gebeurt dat misdrijven door onbekenden gepleegd worden en dat dit niet betekent dat de politie geen documenten opstelt en dat de politie toch kan proberen de daders te zoeken, paste u uw verklaringen aan. U zei dan dat uw vader wel de formele procedure begon door een klacht in te dienen tegen onbekenden, maar dat hij de politie geen smeergeld betaalde om de procedure verder te zetten (CGVS, p. 6, 7). Dat u uw verklaringen aanpast tast de geloofwaardigheid ervan aan, bovendien dient erop gewezen te worden dat als uw vader inderdaad de formele procedure begon door een klacht in te dienen tegen onbekenden en de politie zelfs naar uw huis kwam voor de formele procedure (CGVS, p. 8) uw familie dan toch een document zou moeten ontvangen hebben.

Ten vierde dient gewezen te worden op de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming waardoor uw algemene geloofwaardigheid inzake uw beweerde nood aan bescherming opnieuw wordt ondermijnd. U diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 19 januari 2018.

Het CGVS kan begrip opbrengen voor het feit dat u kort na uw ongeval in augustus 2017 niet in staat was een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Echter dient opgemerkt te worden dat u op het moment van het ongeval reeds drie maanden in België was (CGVS, p. 3). Dat u bij aankomst in België niets wist over de asielprocedure, dat u twee tot drie maanden verspilde en uiteindelijk pas enkele dagen voor uw ongeval een Pakistaan ontmoette die u informeerde over de asielprocedure (CGVS, p. 3, 9) verklaart niet afdoende waarom u in deze periode geen verzoek om internationale bescherming indiende. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u hier dan nog geruime tijd mee wachtte alvorens een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen, wijst er op dat u aanvankelijk weinig belang hechtte aan het verkrijgen van deze internationale bescherming en doet vermoeden dat u pas enige maanden na uw ongeval, toen bleek dat uw medische toestand slecht was, alle mogelijke middelen aanwendde om in België te kunnen blijven. Overigens dient nog opgemerkt te worden dat u uw bewering dat u drie maanden voor uw ongeval in België aankwam op geen enkele wijze staft aan de hand van documenten en dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw moment van aankomst in België. Zo zei u op verschillende momenten tijdens het onderhoud dat u sinds anderhalf jaar in België bent, dat u in mei 2015 in België aankwam en dat u in maart 2016 in België aankwam (CGVS, p. 2, 3). Dit doet het vermoeden rijzen dat u reeds eerder dan drie maanden voor uw ongeval in augustus 2017 in België aankwam.

Met betrekking tot uw medische problemen, met name de ernstige beenbreuk die u staft met medische documenten, dient vooreerst opgemerkt te worden dat deze het gevolg zijn van een ongeval in België en dus geen aanleiding waren om uw land te verlaten (CGVS, p. 3). Gevraagd naar uw vrees bij een eventuele terugkeer maakte u overigens geen melding van uw medische problemen, u verklaarde slechts dat uw leven in gevaar is door uw onbekende vijanden en zei geen andere dingen te vrezen bij terugkeer naar Pakistan (CGVS, p. 6). Het CGVS kan uiteraard begrip opbrengen voor uw situatie, echter is het feit dat u uw been gebroken hebt, dat u slecht te been bent en dat u een verdere operatie zal moeten ondergaan vreemd aan de Conventie van Genève, blijkt uit uw verklaringen geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging en kunnen uw medische problemen evenlin beschouwd worden als ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw verklaringen dat u denkt in Pakistan geen medische behandeling te zullen kunnen krijgen omdat de behandeling er redelijk duur is en dat uw familie uw medische behandeling in Pakistan niet kan betalen (CGVS, p. 8, 10) zijn elementen puur van socioeconomische aard en kunnen niet leiden tot het toekennen van de vluchtelingenstatus. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient u voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan u meent dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in uw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde. U werd hierover geïnformeerd tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 8).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft.

Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld.

In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers was er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016 en 2017. Het aantal targeted killings, waarbij hoofdzakelijk de Pakistaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden, nam daarentegen toe. Niettegenstaande er in 2017 sprake was van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Uw identiteitskaart en de kopie van uw geboorteakte hebben enkel betrekking op uw identiteit, die niet in twijfel getrokken wordt door het CGVS. De medische documenten tonen slechts uw medische problemen die u kent sinds uw ongeval in België aan en hebben geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota een bundel medische documenten neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij door drie onbekenden wordt bedreigd nadat hij geweigerd had in te gaan op hun verzoek met hen mee te werken. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij slechts vage verklaringen aflegt over wie de drie onbekenden zijn die hem zouden bedreigen, over de reden(en) van de bedreigingen en waarom precies hij wordt gevisieerd (ii) de voorgehouden geheugenproblemen hiervoor geen verklaring zijn; (iii) de drie onbekenden nooit een poging ondernamen om hem onder dwang mee te nemen, hoewel zij hiertoe wel de kans hadden; (iv) hij geen documenten voorlegt ter staving van zijn bewering dat hij en zijn familie naar de politie gingen, en hij voor het ontbreken hiervan geen aannemelijke verklaring heeft; (v) hij zijn verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende zonder dat hij hiervoor een afdoende verklaring kan bieden; (vi) zijn medische problemen opgelopen in België op zich niet tot toekenning van internationale bescherming aanleiding geven en hij zich dienaangaande dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet; en (vii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt om op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker in een *“inleidende opmerking”* op zijn profiel, waarmee volgens hem onvoldoende rekening werd gehouden.

Zo wijst hij erop dat hij ongeschoold is: *“Het is uiterst moeilijk voor een ongeschoolde persoon ten eerste de pertinente documenten voor de asielpprocedure te verzamelen, maar ten tweede ook, indien deze documenten er zijn, deze te bespreken en te becommentariëren.”*

De Raad ziet evenwel niet in waarom het voor een ongeschoolde persoon moeilijker zou zijn om documenten ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voor te leggen dan voor een geschoolde persoon. Het vragen naar, verzamelen en/of voorleggen van documenten vraagt immers geen specifieke vaardigheden die enkel bij geschoolde mensen zou voorkomen. Mede gelet op het gestelde in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming zijn verzoek om internationale bescherming tracht te onderbouwen met documenten en bij het ontbreken hiervan een afdoende verklaring kan geven. Bovendien, indien hij van de inhoud van de documenten die hij neerlegt geen kennis heeft omdat hij ongeschoold is, kan hij de hulp van derden inroepen. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming terdege op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt.

Verder wijst verzoeker erop dat hij bij zijn aankomst in België enkele weken op straat leefde, hetgeen in zijn hoofde tot *“een hogere kwetsbaarheid”* leidt, die zich vertaalt in een slechte fysieke toestand voor zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in weinig inzicht in en begrip voor de asielpprocedure en het belang van documenten en in een mentale

kwetsbaarheid door het wekenlang op straat leven. Verzoeker wijst er tevens op dat hij geheugenproblemen aanhaalde tijdens zijn persoonlijk onderhoud: *“Met als enige reden dat er geen medisch certificaat werd uitgeleverd hieromtrent, hield tegenpartij er geen enkele rekening mee, hoewel deze logisch af te leiden zijn uit het parcours van verzoeker. Men herinnert tegenpartij eraan dat er geen nood is aan een ‘ernstig mentaal probleem’ om geheugenproblemen te kunnen aanvoeren, zoals zij laat uitschijnen in haar beslissing. Geheugenproblemen staan soms los van mentale problemen en zijn vaak het gevolg van traumatiserende gebeurtenissen.”*

De Raad ziet niet in op welke wijze het enkele weken op straat leven, ertoe zou leiden dat verzoeker een kwetsbaar profiel heeft, dat hij zich in een slechte fysieke toestand zou hebben bevonden tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat hij weinig inzicht in en begrip voor de asielprocedure zou hebben, dat hij het belang van documenten niet zou kunnen inschatten en/of dat hij geheugenproblemen zou hebben temeer nu het verzoekers tweede asielaanvraag betreft en hij bijgevolg al op de hoogte zou moeten zijn van het verloop van de asielprocedure. Ondanks de veelheid van medische documenten die verzoeker voorlegt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 7), blijkt uit geen van deze documenten dat verzoeker zou te kampen hebben met geheugenproblemen. Evenmin is in één van deze documenten sprake van mentale problemen, traumatiserende gebeurtenissen en/of een specifieke kwetsbaarheid die ertoe zou leiden dat verzoeker niet in staat kan worden geacht tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud of tot het afleggen van gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen. Dienaangaande dient tevens vastgesteld dat verzoekers persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plaatsvond op 9 november 2018 en dus minstens anderhalf jaar nadat verzoeker enkele weken op straat leefde, zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat deze enkele weken op straat ertoe zouden hebben geleid tot een slechte fysieke toestand tijdens dit persoonlijk onderhoud. Verder laat verzoeker geheel na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze het enkele weken op straat leven ertoe zou hebben geleid dat hij weinig inzicht in en begrip voor de asielprocedure heeft en/of dat hij het belang van documenten niet zou inzien.

Het gestelde onder de *“inleidende opmerking”* in onderhavig verzoekschrift is dan ook niet van aard de motieven in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

2.3.2.4. Vervolgens dient vastgesteld dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht motiveert dat verzoeker slechts vage verklaringen aflegt over wie de drie onbekenden zijn die hem zouden bedreigen, over de reden(en) van de bedreigingen en over de reden(en) waarom precies hij wordt gevisieerd, terwijl de voorgehouden geheugenproblemen slechts een blote bewering zijn:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot uw vertrek en de personen die u vreest uiterst vaag zijn. Zo herinnert u zich niet wanneer u de drie onbekenden voor het eerst zag en hebt u geen enkel idee wie de drie onbekende personen zijn die u herhaaldelijk benaderden. U weet niets over die personen (CGVS, p. 7-8). Zo weet u niet wie ze zijn, waarom ze u tegenhielden en aanvielen, wat ze wilden van u, en had u hen nooit eerder gezien (CGVS, p. 7). De onbekenden zeiden niets over zichzelf, ze zeiden niet tot welke organisatie of bedrijf ze behoorden, ze vertelden u niets over het werk dat u voor hen zou moeten doen, ze zeiden niet hoeveel geld u precies zou verdienen of waar u zou werken (CGVS, p. 7). Het enige wat ze u vertelden was dat u moest meegaan met hen, dat ze u een aanzienlijke som geld zouden betalen en dat ze u later zouden informeren wat u zou moeten doen (CGVS, p. 7). U weet ook niet waarom deze personen precies u uitkozen om voor hen te werken (CGVS, p. 7). Het CGVS acht het weinig aannemelijk dat deze onbekenden, ongeacht de aard van samenwerking die ze wilden opstarten met u en de organisatie waartoe ze mogelijk behoorden, u wilden rekruteren zonder ook maar iets te vertellen over zichzelf, de organisatie die er achter zat, het werk dat u zou moeten doen of de reden waarom ze u uitkozen om mee samen te werken. De vaststelling dat u al bij de eerste ontmoeting aan de drie onbekenden vertelde dat u goed uw brood verdiende (CGVS, p. 5), waaruit meteen afgeleid kon worden dat uw interesse om een onbekende job te doen voor een onbekende som geld in opdracht van onbekende mensen wellicht klein was, maakt het des te onwaarschijnlijker dat de onbekenden noch bij de drie ontmoetingen noch bij het telefoongesprek enige informatie verstrekten met de bedoeling u te proberen overtuigen om toch op het aanbod tot samenwerking in te gaan. Uw vage verklaringen kunnen voorts niet verklaard worden door de door u beweerde geheugenproblemen. Gevraagd of u een medisch certificaat hebt dat aantoonde dat u geheugenproblemen hebt verklaarde u dat u geen ernstig mentaal probleem hebt dat u uw geheugen doet verliezen maar dat u door de pijn en stress ten gevolge van uw ongeval moeilijkheden hebt om dingen te herinneren (CGVS, p. 8).

Hoewel het CGVS begrip heeft voor de situatie waarin u zich bevindt sinds uw ongeval in België volstaat uw blote bewering niet om geheugenproblemen aan te tonen, temeer daar uit het onderhoud blijkt dat u wel in staat bent op coherente wijze over uw verleden en gebeurtenissen te vertellen."

Dienaangaande voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat er te zware verwachtingen werden gesteld waar van hem alle details over de ontmoeting met de drie onbekenden worden verwacht. Hij wijst erop dat het om slechts drie kortstondige fysieke ontmoetingen ging en dat de verdere bedreigingen gebeurden via de telefoon en eenmaal aan de deur van zijn huis nadat hij reeds zijn land had verlaten. Volgens hem kreeg hij dus maar weinig kansen om de daders te identificeren en is het voor hem onmogelijk om alle informatie te verzamelen die de commissaris-generaal vraagt. Tevens wijst verzoeker erop dat de ontmoeting gebeurde in de vorm van een bedreiging, waarbij men de daders niet vraagt om hun identiteit, hun organisatie, hun bedoelingen en hun motieven nader te verklaren: *"De daders nemen hiervoor geen tijd, concentreren zich op het bangmaken van het slachtoffer en willen in elk geval zo anoniem mogelijk blijven. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker (het uitdelen van klappen, enz.) dat de daders uitzonderlijk agressief zijn."* Verzoeker merkt ook nogmaals op dat hij ongeschoold is en stelt dat hij een geringere aandacht heeft voor data, waardoor hij zich niet herinnert wanneer de eerste ontmoeting met de onbekenden plaatsvond. Ook voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal een verkeerde interpretatie maakt van verzoekers relaas: *"Stellen dat verzoeker heeft vermeld aan de onbekende dat hij een goedbetaalde job had en dat hij dus zijn gebrek aan interesse toonde voor de voorgestelde job, is volledig naast de kwestie. De daders waren immers niet van plan om verzoeker enige keuze of interesse te laten hebben, zij gingen automatisch kiezen in zijn plaats en hem verplichten. Zijn mening ging niet gevraagd worden. De bedoeling was dus in elk geval niet om de verzoeker te overtuigen. De daders hadden de verzoeker reeds uitgekozen en de beslissing van deze laatste deed er niet toe."* Verzoeker meent dat het vage karakter van zijn verklaringen is gelegen aan de context en niet aan zijn ongeloofwaardigheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker om internationale bescherming verzoekt omdat dat hij werd bedreigd door drie onbekenden. Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker in detail kan aangeven wie zijn vervolgers zijn, waarom ze precies hem bedreigden en ook waaruit de samenwerking met deze onbekenden dan precies bestond. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op uitgebreide en pertinente wijze dat zulks allerminst het geval blijkt te zijn. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat, niettegenstaande deze elementen de kern van verzoekers voorgehouden vluchtrelaas betreffen, verzoeker geenszins kan verduidelijken wie de onbekenden zijn, noch waarom precies hij werd bedreigd en waaruit deze bedreiging dan juist bestond. Dat verzoeker geen uitsluitsel kan geven met betrekking tot al deze elementen, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vluchtrelaas dan ook op ernstige wijze. Overigens dient erop gewezen dat van verzoeker niet wordt verwacht dat hij *"alle details"* betreffende de onbekenden zou kunnen geven; hun identiteit, hun bedoelingen en de reden(en) waarom zij precies verzoeker zouden viseren betreffen evenwel niet slechts details maar juist kernelementen van het voorgehouden vluchtrelaas.

In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in alsnog duidelijkheid te verschaffen over de hiervoor vermelde kernelementen uit zijn vluchtrelaas. Verzoeker beperkt zijn verweer tot enkele *post factum*-beweringen in een poging het vage karakter van zijn verklaringen te vergoelijken.

Dat verzoeker weinig kansen zou hebben gehad om zijn belagers te identificeren en hen te informeren naar het doel van hun bedreigingen, kan niet worden aangenomen. Verzoeker werd immers drie keer door deze onbekenden aangesproken op straat en bovendien telefonisch gecontacteerd zodat hij wel degelijk meermaals de kans had zich omtrent zijn belagers en hun bedreiging(en) te informeren. Verder in zijn verzoekschrift oppert verzoeker bovendien de hypothese dat de drie onbekenden *"waarschijnlijk behoren tot een Pakistaanse gewapende groepering"*, zodat kan worden verwacht dat verzoeker trachtte te achterhalen om welke groepering het zou gaan en waarom precies hijzelf door deze groepering zou worden geviséerd. Bovendien kan bezwaarlijk worden aangenomen dat verzoeker buiten de belagers zelf geen enkele andere mogelijkheid had om zich over de onbekenden en hun bedoelingen te informeren.

Indien de onbekenden aangaven dat zij verzoeker zouden doden ingeval hij zijn medewerking zou blijven te weigeren, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij verzoeker zouden verduidelijkt hebben wie zij zijn, tot welke groepering zij behoren, wat van hem wordt verwacht en waarom precies hij met hen dient samen te werken. Gelet op de verregaande impact van de ontmoeting met de onbekenden - verzoeker verliet immers zijn land van herkomst met het oog op het indienen van een verzoek om internationale bescherming - kan wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich nog kan herinneren wanneer de eerste ontmoeting met deze onbekenden plaatshad. Dat verzoeker ongeschoold is, vormt geen afdoende verschoning voor zijn gebrekkige kennis dienaangaande.

Verzoeker toont immers niet aan dat een gebrek aan scholing zijn geheugen zou aantasten en/of zou leiden tot “een veel geringere aandacht voor data”.

2.3.2.5. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de drie onbekenden nooit een poging ondernamen om verzoeker onder dwang mee te nemen, hoewel zij hier wel de kans toe hadden:

“Ten tweede is het opmerkelijk dat de drie onbekenden nooit een poging ondernamen om u onder dwang mee te nemen. Hoewel u geen idee hebt waarom de onbekenden precies u uitkozen om het werk te doen, blijkt uit uw verklaringen dat ze absoluut met u wilden samenwerken, ze hielden u immers drie keer tegen met de vraag voor hen te werken. Hoewel u telkens weigerde op het aanbod in te gaan, en u bij de tweede ontmoeting een klap kreeg en bij de derde ontmoeting geslagen werd, uw foto genomen werd en bedreigd werd met de dood als u niet inging op het aanbod, namen de mannen u niet mee. Gevraagd waarom de onbekenden u niet meenamen bij de derde ontmoeting, verklaarde u dat ze toen zeiden dat ze u de volgende keer zouden meenemen (CGVS, p. 7). Dit houdt echter geen steek. Als deze mannen absoluut wilden dat u met hen zou samenwerken en u met de dood bedreigden als u deze samenwerking nogmaals zou weigeren, dan is het niet aannemelijk dat ze op dat moment niet de kans grepen om u mee te nemen. Door u te laten gaan gaven ze u immers de kans om te ontsnappen.”

Dienaangaande wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift op dat hij de onbekenden telkens tegenkwam op zijn werk of op weg naar zijn werk. Volgens hem kan men uit het feit dat hij melk verkoopt afleiden dat dit op een publieke plaats gebeurde, “waar vele pottenkijkers waren”. Hij wijst er tevens op dat hij al een beroep had gedaan op de lokale politie, “wat de daders misschien hadden vernomen”. Hij stelt dat de onbekenden hem niet hebben meegenomen omdat dit te gevaarlijk was in een publieke plaats en ten aanzien van de politie die reeds op de hoogte was gebracht.

In de door verzoeker geschetste context is het niet aannemelijk dat de drie onbekenden die verzoeker zou hebben bedreigd, geen poging zouden hebben ondernomen om verzoeker onder dwang mee te nemen. Immers kan bezwaarlijk worden aangenomen dat deze onbekenden zich zouden laten afschrikken door het publiek karakter van verzoekers werkplaats en/of verzoekers bezoek aan de lokale politie temeer nu verzoeker oppert dat het wellicht om een Pakistaanse gewapende groepering ging. Bovendien wisten zij waar verzoeker woonde aangezien zij aan zijn deur zijn geweest nadat hij Pakistan reeds had verlaten zodat zij wel degelijk de kans hadden tot actie over te gaan in een geïsoleerde plaats uit het zicht van iedereen zoals hij in zijn verzoekschrift stelt.

2.3.2.6. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker geen documenten voorlegt ter staving van zijn bewering dat hij en zijn familie naar de politie gingen, zonder dat hij hiervoor een afdoende verklaring kan bieden:

“Ten derde dient opgemerkt te worden dat u uw verklaringen dat u en uw familie naar de politie gingen niet kan staven aan de hand van documenten. Uw verklaring dat u en uw familie geen documenten kregen omdat er geen klacht kan ingediend worden tegen onbekenden (CGVS, p. 6) overtuigt niet. Toen u erop gewezen werd dat het vaak gebeurt dat misdrijven door onbekenden gepleegd worden en dat dit niet betekent dat de politie geen documenten opstelt en dat de politie toch kan proberen de daders te zoeken, paste u uw verklaringen aan. U zei dan dat uw vader wel de formele procedure begon door een klacht in te dienen tegen onbekenden, maar dat hij de politie geen smeergeld betaalde om de procedure verder te zetten (CGVS, p. 6, 7). Dat u uw verklaringen aanpast tast de geloofwaardigheid ervan aan, bovendien dient erop gewezen te worden dat als uw vader inderdaad de formele procedure begon door een klacht in te dienen tegen onbekenden en de politie zelfs naar uw huis kwam voor de formele procedure (CGVS, p. 8) uw familie dan toch een document zou moeten ontvangen hebben.”

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker er dienaangaande op dat hij heeft toegelicht dat zonder smeergeld de klacht geen gevolg zou kennen. Volgens verzoeker is er sprake van een uiterst verregaande corruptie binnen de lokale autoriteiten, terwijl de commissaris-generaal ervan uitgaat “dat het systeem, zoals bij ons, erin bestaat een document uit te leveren in geval van klacht”. Vervolgens citeert verzoeker betreffende deze corruptie uit een aantal rapporten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanvankelijk verklaarde dat hij en zijn familie geen documenten van de politie konden krijgen omdat er in Pakistan geen klacht kan worden ingediend tegen onbekenden en dat hij pas stelde dat zijn vader een formele procedure begon door een klacht in te dienen tegen onbekenden nadat de *protection officer* erop wees dat het wel degelijk mogelijk is in Pakistan om klacht in te dienen tegen onbekenden (notities van het persoonlijk

onderhoud, p. 6-7). De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing terecht dat het feit op zich dat verzoeker zijn verklaringen aanpast naargelang de opmerkingen van de *protection officer* reeds de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de beweerdde klacht bij de politie onderuit haalt. Zelfs rekening houdend met de corruptie bij de Pakistaanse autoriteiten en aangenomen dat verzoekers vader geen smeergeld zou hebben betaald om de procedure verder te zetten, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming een document kan voorleggen ter staving van de beweerdde klacht tegen onbekenden die zijn vader bij de Pakistaanse politie zou hebben ingediend. De informatie die verzoeker citeert in zijn verzoekschrift (p. 4) doet geen afbreuk aan het voorgaande. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker; als dusdanig volstaat deze informatie op zich dan ook niet om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker alsnog *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.2.7. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende zonder dat hij hiervoor een afdoende verklaring kan bieden:

"Ten vierde dient gewezen te worden op de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming waardoor uw algemene geloofwaardigheid inzake uw beweerdde nood aan bescherming opnieuw wordt ondermijnd. U diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 19 januari 2018. Het CGVS kan begrip opbrengen voor het feit dat u kort na uw ongeval in augustus 2017 niet in staat was een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Echter dient opgemerkt te worden dat u op het moment van het ongeval reeds drie maanden in België was (CGVS, p. 3). Dat u bij aankomst in België niets wist over de asielpcedure, dat u twee tot drie maanden verspilde en uiteindelijk pas enkele dagen voor uw ongeval een Pakistaan ontmoette die u informeerde over de asielpcedure (CGVS, p. 3, 9) verklaart niet afdoende waarom u in deze periode geen verzoek om internationale bescherming indiende. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u hier dan nog geruime tijd mee wachtte alvorens een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen, wijst er op dat u aanvankelijk weinig belang hechtte aan het verkrijgen van deze internationale bescherming en doet vermoeden dat u pas enige maanden na uw ongeval, toen bleek dat uw medische toestand slecht was, alle mogelijke middelen aanwendde om in België te kunnen blijven. Overigens dient nog opgemerkt te worden dat u uw bewering dat u drie maanden voor uw ongeval in België aankwam op geen enkele wijze staft aan de hand van documenten en dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw moment van aankomst in België. Zo zei u op verschillende momenten tijdens het onderhoud dat u sinds anderhalf jaar in België bent, dat u in mei 2015 in België aankwam en dat u in maart 2016 in België aankwam (CGVS, p. 2, 3). Dit doet het vermoeden rijzen dat u reeds eerder dan drie maanden voor uw ongeval in augustus 2017 in België aankwam."

Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Echter, men dient te herinneren aan verwerende partij dat de verzoeker de eerste weken in België op straat doorbracht. Hij had inderdaad geen onderdak tot op het moment dat een vriend hem een logeerplaats aanbood.

Verzoeker heeft ook letterlijk verklaard dat hij geen toegang had gekregen tot de juiste informatie betreffende de asielpcedure. Hij wist niet tot wie hij zich moest wenden en op welke manier hij een asielaanvraag moest indienen.

Dit is een aannemelijke verklaring en kan niet zomaar door de verwerende partij als ongeloofwaardig worden beschouwd. Verwerende partij kan er niet automatisch van uitgaan dat iedereen even gemakkelijk toegang heeft tot de relevante informatie rond het asielsysteem.

Bovendien is een periode van drie maanden niet abnormaal lang. Verwerende partij voert geen geldige argumenten aan die zouden aantonen dat dit een onredelijke termijn is.

Beweren dat er drie maanden "verspild" werden, zonder enige rekening te houden met de context van verzoeker getuigt van slechte wil.

Het argument van verwerende partij is ongeldig."

De Raad wijst erop dat het herhalen van en volharden in reeds afgelegde verklaringen, alsook het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal op zich niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer.

In de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing wordt wel degelijk rekening gehouden met verzoekers bewering dat hij gedurende een aantal weken in België op straat heeft geleefd. Het louter herhalen van deze bewering doet aan deze motivering geen enkele afbreuk.

Eveneens wordt in de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing rekening gehouden met verzoekers bewering dat hij bij zijn aankomst in België geen kennis had van de asielpcedure.

Het louter herhalen dat verzoeker geen kennis had van de asielpprocedure bij zijn aankomst in België doet aan deze motivering geen enkele afbreuk. Dat verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegt over het moment waarop hij in België zou zijn aangekomen en bovendien meerdere maanden talmde alvorens zijn verzoek om internationale bescherming in te dienen, doet wel degelijk afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vluchtrelaas. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient en zich zo grondig mogelijk informeert over de te ondernemen stappen in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees.

2.3.2.8. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers medische problemen opgelopen in België op zich niet tot toekenning van internationale bescherming aanleiding geven en hij zich dienaangaande dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet:

“Met betrekking tot uw medische problemen, met name de ernstige beenbreuk die u staaft met medische documenten, dient vooreerst opgemerkt te worden dat deze het gevolg zijn van een ongeval in België en dus geen aanleiding waren om uw land te verlaten (CGVS, p. 3). Gevraagd naar uw vrees bij een eventuele terugkeer maakte u overigens geen melding van uw medische problemen, u verklaarde slechts dat uw leven in gevaar is door uw onbekende vijanden en zei geen andere dingen te vrezen bij terugkeer naar Pakistan (CGVS, p. 6). Het CGVS kan uiteraard begrip opbrengen voor uw situatie, echter is het feit dat u uw been gebroken hebt, dat u slecht te been bent en dat u een verdere operatie zal moeten ondergaan vreemd aan de Conventie van Genève, blijkt uit uw verklaringen geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging en kunnen uw medische problemen evenmin beschouwd worden als ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw verklaringen dat u denkt in Pakistan geen medische behandeling te zullen kunnen krijgen omdat de behandeling er redelijk duur is en dat uw familie uw medische behandeling in Pakistan niet kan betalen (CGVS, p. 8, 10) zijn elementen puur van socioeconomische aard en kunnen niet leiden tot het toekennen van de vluchtelingenstatus. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient u voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan u meent dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in uw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde. U werd hierover geïnformeerd tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 8).”

Tevens motiveert de commissaris-generaal inzake verzoekers medische problemen terecht als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en de door u neergelegde medische documenten blijkt immers dat u slecht te been bent door een beenbreuk, met krukken stapt en niet lang aan een stuk kan neerzitten.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Uw persoonlijk onderhoud werd in een lokaal op het gelijkvloers gehouden. Bij het begin van het persoonlijk onderhoud werd u geïnformeerd dat u tijdens het onderhoud wanneer u maar wou kon rechtstaan zonder hiervoor toestemming te vragen. U werd tevens geïnformeerd dat u op gelijk welk moment een pauze kon vragen als u last had van uw been of als u even wou rondlopen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer betreffende de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing. Aldus blijven deze motieven onverminderd overeind.

2.3.2.9. Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers identiteitskaart en de kopie van zijn geboorteakte enkel betrekking hebben op zijn identiteit, die niet in twijfel getrokken wordt door het Commissariaat-generaal. De medische documenten tonen slechts uw medische problemen die verzoeker kent sinds zijn ongeval in België aan en hebben geen bewijswaarde met betrekking tot de door hem ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging.

De door verzoeker ter terechtzitting neergelegde bundel medische documenten (rechtsplegingsdossier, stuk 7) staakt slechts bijkomend verzoekers medische problemen, die evenwel niet in twijfel worden getrokken, doch die op zich geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen.

2.3.2.10. Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Waar verzoeker lijkt te betogen dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient erop gewezen dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas op coherente wijze toe te lichten.

2.3.2.11. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.12. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.13. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiare beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiare beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiare beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld.

In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers was er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016 en 2017. Het aantal targeted killings, waarbij hoofdzakelijk de Pakistaanse veiligheidsdiensten geïnvolveerd worden, nam daarentegen toe. Niettegenstaande er in 2017 sprake was van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal een vergelijking maakt tussen de situatie in de provincie Punjab en de rest van Pakistan terwijl een dergelijke vergelijking volgens hem geen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet voorzien criterium is, dient erop gewezen dat in de hiervoor geciteerde analyse weliswaar wordt niet enkel vastgesteld dat de situatie in de provincie Punjab relatief vreedzamer is in vergelijking met de rest van Pakistan, de situatie in deze provincie op zich wordt eveneens geanalyseerd. Waar verzoeker meent dat de commissaris-generaal uit het enkele feit dat de situatie in de provincie Punjab relatief vreedzamer is dan in de rest van Pakistan afleidt dat er in deze provincie geen sprake is van een situatie zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, maakt hij een verkeerde/gebrekkige lezing van de hiervoor geciteerde analyse. Verder slaagt verzoeker er niet in op deze analyse een ander licht te werpen. De door hem geciteerde informatie (verzoekschrift, p. 8-12) ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Als dusdanig wordt de hiervoor geciteerde analyse uit de bestreden beslissing betreffende de veiligheidssituatie in de provincie Punjab door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER